Cyklistka Anna Panušová o závodění v Belgii i studiu financí

Datum	16.10.2026
Subjekt	Univerzita Pardubice
Region	Česká republika - Pardubický kraj
Kategorie	Sport, Univerzity

Patnáct tisíc kilometrů ročně, vrcholový sport, život na cestách. A také velký tlak. Úspěšná cyklistka Anna Panušová, studentka Fakulty ekonomicko-správní, vypráví o tom, že nejtěžší není šlapat do pedálů, ale udržet si radost z jízdy.

Kdy vlastně cyklistům začíná sezona?

To záleží na disciplíně. Silniční závodní sezona začíná většinou v březnu nebo dubnu. Naopak třeba cyklokrosaři to mají posunuté, protože jejich sezona končí až v únoru. Když jsem jezdila několik disciplín, sezonu jsem měla v podstatě celý rok, volno jsem měla třeba jen měsíc.

Věnujete se silnici, cyklokrosu, gravelu i horským kolům. Co je vám nejbližší?

Jednoznačně cyklokros. Baví mě jeho dynamika a pestrost. Když jsem byla malá, hrála jsem basket, takže jsem i atleticky založená. A v cyklokrosu se nejen jede na kole, ale také běhá přes překážky, vybíhají se schody nebo přeskakují bariéry.

Podle vašich fotek ze závodů to vypadá, že cyklokros je sport plný bláta.

To rozhodně je. A často se jezdí třeba i ve sněhu a v zimě, takže je to výzva ze všech stran, ale to mě na tom právě baví. Každý týden jsou podmínky jiné. Trať, kterou jedete jednou za sucha, může být za týden po dešti úplně jiná.

Jak zatím hodnotíte letošní sezonu?

Cyklokrosová sezona byla moje nejlepší v životě a opravdu jsem si ji užila. Jenže po ní jsem byla unavená, přidaly se zdravotní problémy a návrat do silniční sezony se mi moc nevydařil.

Je běžné kombinovat tolik disciplín?

V mladším věku ano. Děti často kombinují silnici, cyklokros i horská kola. Postupně si většina závodníků najde disciplínu, která jim sedí nejvíc. Když se pak dostanou mezi nejlepší, bývá specializace větší.

Liší se příprava na jednotlivé disciplíny?

Určitě. Silnice a cyklokros jsou dost odlišné. Cyklokros je kratší, intenzivnější a silovější. Na silnici člověk stráví hodiny v sedle, zatímco cyklokrosový závod trvá třeba 45 minut.

Takže nestačí jen jezdit na kole?

To určitě ne. Potřebuji i běhat nebo posilovat. Je důležité pohyb kompenzovat, a nejen sedět na kole. Tréninku proto věnuji až 15 hodin týdně.

Kolik vlastně máte kol?

Hodně. Ani nevím, jestli bych je spočítala. Máme plnou garáž, kola visí i na zdech. Naše rodinná garáž je spíš cyklistický sklad než místo pro auto.

Kdo vás ke sportu přivedl?

Jako malá jsem hrála basketbal. Pak jsem ale přestala růst a moje pozice mezi vysokými holkami oslabovala (smích). Moji rodiče jezdili amatérské cyklistické závody a taťka se do cyklistiky hodně nadchl. S bráchou jsme pak začali jezdit dětské závody v seriálu Kolo pro život. Později jsme se přidali do týmu v Holicích, kde byla skvělá parta. Tam nás to opravdu chytlo a nějak přirozeně jsme se dostali k závodění.

Ambice přišly až později?

Ano. Zlom nastal během pandemie covidu. Najednou nebyl basket ani jiné kolektivní aktivity, a tak jsem začala víc jezdit na kole. Systematický trénink přišel tak nějak přirozeně a s ním i závody a nějaké ty úspěchy. Čím méně jsem o tom přemýšlela a jen si to užívala, tím lépe mi to šlo.

Belgie jako cyklistická velmoc

Závodila jste za belgický tým. Jak se to stalo?

Po maturitě jsem se chtěla věnovat cyklistice naplno. Hodně lidí se v tomto věku rozhoduje, kam dál, jestli vůbec vrcholový sport má smysl a já to chtěla zkusit, protože se dařilo, a tak jsem oslovila několik zahraničních týmů. Jeden z nich mě pozval na měsíční stáž, kde jsem si vyzkoušela závody. Jezdila jsem dobře, a nakonec mi nabídli smlouvu. Belgie je v cyklistice úplně jiný svět. Závodí se tam téměř každý den a peloton má klidně 150 závodnic, což je fakt velké číslo.

Co to pro vás prakticky znamenalo?

Třeba to, že jsem letos na jaře nebyla skoro doma (smích). Každé dva týdny jsem odjížděla do Belgie, byla jsem na soustředění ve Španělsku, zkrátka neustále na cestách.

Jak vás tým přijal?

Skvěle. Už loni jsem v Belgii bydlela u rodiny, která byla propojená s vedením týmu. Měla jsem velké štěstí, starali se o mě jako o vlastní. Navíc tým prošel obměnou, takže to bylo pro všechny nové a vzájemně jsme se teprve poznávali. Máme v týmu Maďarku, Polku nebo Američanku. Všechny holky jsou super, ale potkáváme se především na závodech.

Jaká je tam při závodech atmosféra?

Je to neuvěřitelné! Hlavně v cyklokrosu. V Česku chodí lidé na hokej, v Belgii chodí na cyklokros. Na největších závodech stojí kolem tratě deset tisíc fanoušků. A co je nejlepší – fandí úplně každému. I když vás neznají, křičí na vás a ženou vás dopředu. To je úžasný zážitek.

V projektu Rozhýbejme univerzitu jste jen za duben najela 1 772 kilometrů. Vychází to na šedesát kilometrů za den. Běžně najezdíte tolik?

Ano. A upřímně, nebyl to ani můj nejvýkonnější měsíc.

Kolik kilometrů najedete za rok?

Loni to bylo přes patnáct tisíc kilometrů. A vzhledem k tomu, že jezdím cyklokros, kde se nejezdí tolik kilometrů jako na silnici, je to ještě spíš nižší číslo.

Jak moc řešíte spánek, stravu a psychickou pohodu?

Hodně. Myslím si, že hlavně u holek je psychika strašně důležitá. Když člověk není v pohodě nebo je ve stresu, projeví se to. Minulou sezonu jsem na sebe neměla žádný tlak, měla jsem kolem sebe kamarády, soustředila se na učení a vše ostatní tomu přizpůsobila. A fungovalo to, najednou se mi začalo dařit. Tuhle sezonu jsem se s tím hodně prala, proto jsem se rozhodla dát si pauzu. Vrcholový sport je psychicky náročný a já se nechtěla stresovat něčím, co mě doteď tak bavilo.

Vy jste přitom navíc zvládala ještě studovat.

Měla jsem štěstí na vstřícné vyučující a zatím jsem nenarazila na problém, který by nešel vyřešit. Velkou podporou mi je také Katedra tělovýchovy a sportu naší univerzity, jelikož jsem v programu UNIS, který sportovcům napomáhá skloubit výuku s tréninky a závody.

Finance nejsou zrovna jednoduchý obor…

To ne. Ale chtěla jsem mít i záložní plán pro případ, že by sport jednou nevyšel. Už teď jsem se dostala ke skvělé příležitosti v ČSOB, která je pro mě nyní prioritou.

Kromě toho se věnujete i psaní.

Ano. Dostala jsem nabídku psát články pro cyklistický web a moc mě to baví. Už kolem maturity jsem zjistila, že mě média zajímají, a říkala jsem si, že bych si jednou ráda vyzkoušela práci v redakci.

Co vás čeká v nejbližší době?

Přes léto jsem si dala se závoděním pauzu a rozmýšlím, co dál. Závodění se pro mě stalo jakýmsi stresem, který v životě nechci. Cyklistiku mám ráda, ale chci dělat něco, co mě naplňuje, proto v týmu Brilon, ve kterém jsem jezdila a za který stále závodí můj brácha, pomáhám s organizací a závody.

A dlouhodobé cíle?

Co bude dál se závoděním, momentálně netuším, třeba ještě změním názor a vrátím se. Nyní ale čím dál víc zjišťuju, že mě baví věnovat se vedení závodníků. Chci být hlavně zase pozitivní, v pohodě a necítit se pod tlakem.

TEXT Veronika Sejkorová Skřivanová, Lada Součková : FOTO Archiv Anny Panušové

Tento text vyšel v exkluzivním vydání časopisu Univerzity Pardubice MY UPCE, vydání č. 118 ze září 2026, v tištěné i on-line podobě.

https://www.upce.cz/kilometry-pro-radost